

MAAILMAN IHANIN

Bella katsoi Henriikkaa suurilla, ruskeilla silmillään ja kallisti päätään kuin olisi ymmärtänyt täysin, miltä hänestä tuntui. Henriikka rapsutti koiraa korvien takaa ja tunki itkun kuristavan kurkkuaan. Hän ei tiennyt, pystyisikö tähän. Hän oli aina ajatellut, että jätetyksi tuleminen olisi kamalinta, mutta nyt hän tiesi olleensa väärässä. Jättäminen oli vielä kamalampaa. Etenkin, kun hän ei jättäisi vain Mirkoa vaan myös maailman ihanimman koiran.

He tapasivat tässä samassa koirapuistossa ensimmäisen kerran, puolitoista vuotta sitten. Ei voi sanoa, että ensikohtaaminen olisi mennyt hyvin.

Henriikka istui penkillä, katseli koiranomistajia

lemmikkeineen ja suri. Sitä Mirko ei tietenkään voinut tietää. Niinpä hän istahti Henriikan viereen ja kysyi vinosti hymyillen:

– Oletko sä kuullut sen tarinan, mitä tästä puistosta kerrotaan?

Henriikka katsoi Mirkoa suoraan silmiin ja sanoi matalasti ja painokkaasti:

– Ole hyvä ja painu helvettiin.

Koska totta kai hän oli kuullut. Jokainen lähiseudun lapsi oli kuullut sen jossain elämänsä vaiheessa. Kauhutarina Koiranpääpuistosta kulki sukupolvelta toiselle ja jokainen kertoi sitä tositarinana, joka oli tapahtunut ”ihan pari vuotta sitten”.

Juuri sillä hetkellä Henriikka ei halunnut ajatella kuolleita koiria, vaikka tietenkin hän ajatteli. Yhtä kuollutta koiraa. Beniä, jackrussellinterrieriä, joka oli kuollut viikkoa aiemmin vanhuuteen elettyään pitkän, ärhäkän, riemukkaan ja vauhdikkaan elämän. Ben oli ollut Henriikan elämässä aina. Hänen vanhempansa olivat hankkineet koiran vuosi ennen Henriikan syntymää. Hän oli elänyt viisitoista vuotta niin, että aamulla ensimmäinen asia, jonka hän näki avattuun silmät, oli terrierin innokas ja vaativa tuijotus. Henriikka oli rakastanut Beniä ja Ben oli rakastanut häntä. Ben oli suojellut häntä kaikelta ja kaikilta. Se olisi varmasti hetkeäkään epäröimättä hyökännyt vaikka harmaakarhun kimppuun, jos olisi kuvitellut sen uhkaavan Henriikkaa.

Mirko nosti kädet pystyyn ja totesi:

– Okei. Huono hetki. Mun moka.

Henriikka ei vastannut mitään. Hän ei ollut tilivelvollinen jollekin tuntemattomalle pojalle. Hänen ei tarvinnut selittää, että hän oli tullut koirapuistoon, jotta keuhkoja kasaan puristava suru purkautuisi viimeinkin helpottaviksi kyyneliksi. Hän ei ollut kyennyt itkemään Benin kuoltua vielä lainkaan, ja hänestä tuntui, että itkemätön tuska söi häntä sisältä.

Mirko jäi istumaan vaiti Henriikan viereen. Hetken kuluttua hän kutsui koiraansa:

– Bella!

Vaaleanruskea, keskikokoinen, sekarotuinen koira juoksi penkin viereen. Se ei kuitenkaan mennyt suoraan pojan luo vaan kiinnitti jostain syystä huomionsa Henriikkaan, vaikka

hän ei ottanut koiraan lainkaan kontaktia. Bella tuli hänen eteensä, laski kuononsa hänen reitensä päälle ja katsoi silmiin.

– Hei, sori, ei se yleensä tolleen..., Mirko pahoitteli.

– Ei se mitään, Henriikka vastasi ja kosketti varovasti koiran pehmeää päälakea.

Sitten hän alkoi itkeä.

Ensitapaaminen ei ehkä mennyt niin kuin romanttisissa elokuvissa, mutta sen jälkeen kaikki sujui pitkään kuin vaaleanpunaisimmassa rakkausunelmassa. Henriikka jatkoi puistossa käymistä ja niin jatkoivat Mirkokin. He istuivat vierekkäin samalla penkillä. Bella ilahtui aina valtavasti Henriikan näkemisestä kuin hän olisi ollut vanha tuttu. Oli vain luontevaa, että Henriikka ja Mirko alkoivat jutella Bellasta.

Ja sitten vähitellen kaikesta muusta. Koulusta, harrastuksistaan, perheistään, lempiasioistaan, toiveistaan, peloistaan. Henriikka alkoi odottaa Mirkon näkemistä. Ja viestejä, joihin rupesi kuin huomaamatta ilmestymään sydämiä, jotka saivat Henriikan oman sydämen aina jättämään

yhden lyönnin väliin.

Kesän loppuun mennessä he olivat rakastuneet. Ja jos puistossa ei ollut muita, jos he olivat liikkeellä tarpeeksi myöhään illalla, he eivät penkillä istuessaan enää jutelleet. He suutelivat toisiaan tunnista toiseen, kunnes Bella tuli töykkimään heitä kuonollaan, että oli aika lähteä kotiin.

Oli Henriikalla joskus aiemminkin ollut poikaystäviä. Mutta tämän rinnalla ne suhteet tuntuivat lähinnä leikkimiseltä. Tämä oli erilaista. He kertoivat toisilleen kaiken, kaikki noloimmatkin jutut. He suunnittelivat yhteistä tulevaisuutta, matkoja, töitä, häitä, lapsia. Mirkon kanssa kaikki oli juuri niin pitkin. He sopivat yhteen pienintäkin yksityiskohtaa myöten.

Henriikka kirjoitti puolen vuoden seurustelun jälkeen kuvatekstiksi: ”Minulla on maailman ihanin poikaystävä. Ja hänellä on maailman ihanin koira.” Kuvassa olivat he kolme. Henriikka suukotti kameraan hymyillen katsovan Mirkon poskea ja Bella säteili koiraniiloan taustalla. Kuva sai valtavasti tykkäyksiä ja Henriikka mietti, että tällaista oli olla täydellisen, totaalisen onnellinen.

Hän katseli kuvaa usein myöhemminkin ja yritti tavoittaa saman tunteen. Kun he olivat olleet yhdessä vuoden verran, tunne tuli joskus häivähdyksenä, mutta yhä harvemmin ja harvemmin. Puolentoista vuoden jälkeen siitä ei ollut jäljellä kuin muisto.

Nyt he istuivat samassa puistossa, samalla penkillä ja Henriikka pohti, mikä oli mennyt pieleen.

Pahinta oli ehkä se, että mikään ei ollut suoranaisesti mennyt pieleen. Mikään ei ollut vikana. Paitsi se, ettei hän enää rakastanut Mirkoa.

Henriikka ei voinut ymmärtää sitä. Miten toista ihmistä saattoi ensin rakastaa enemmän kuin ketään tai mitään muuta ja sitten rakkaus vain hiipui pois ja katosi? Oliko rakkautta koskaan ollutkaan? Vai tapahtuiko näin kaikille pariskunnille ja osa päätti siitä huolimatta olla yhdessä, tottumuksesta tai koska parempaakaan ei ollut tarjolla?

Toisaalta Mirko ei vaikuttanut yhtään vähemmän rakastuneelta kuin aiemmin. Hän lähetteli yhäkin sydämiä ja puhui kauniita sanoja ja kosketti Henriikkaa kuin tämä olisi ollut maailman kallisarvoisin asia. Sitä paremmalta

Henriikasta tuntui, ettei hän voinut rehellisesti vastata samalla mitalla.

Toisinaan koko Mirko ällötti häntä. Toisinaan taas poika tuntui täysin vieraalta, ja Henriikka katseli hänen nukkumistaan kummeksuen. Kuka tuo ihminen on? Miksi hän on minun sängyssäni? Aionko olla hänen kanssaan koko loppuelämäni? Ajatus ahdisti Henriikkaa niin paljon, että hänen oli välillä pakko lähteä pitkille metsäkävelylenkeille. Joskus hän otti Bellan mukaan. Hän kertoi koiralle kaikki tunteensa ja ajatuksensa ja se kuunteli.

Miksi kukaan ei ollut sanonut, että aikuistuminen on tällaista? Että joutuu jättämään ihmisen, jota on rakastanut, eikä osaa edes kertoa tälle varsinaisesti syytä. Elokuissa ja tv-sarjoissa ja kirjoissa oli aina jokin syy. Oli suuri riita tai erilaiset elämänarvot tai unelmat tai joku toinen ihminen, jota toinen rakasti vielä enemmän. Tässä ei ollut mitään kunnollista draaman kaarta. Vain hiljainen hiipuminen, ilkeän pehmeä lässähdys. Yhtä tympeä kuin verkkainen räntäsade heidän ympärillään.

Mirko oli halunnut tavata ja jutella Henriikan kanssa. He eivät olleet nähneet viikkoon, koska Henriikka oli keksinyt erilaisia tekosyitä. Mirko oli varmasti nähnyt niiden läpi ja halusi selityksen hänen välittelevälle käytökselleen. Hän ansaitsi selityksen. Mirko oli ihana poika eikä todellakaan ansainnut sellaista kylmäsydämistä tyttöä kuin Henriikka.

– Kuule..., Henriikka aloitti.

Hän ei tiennyt, miten jatkaisi, mutta jotenkin hänen olisi pakko jatkaa.

– Mä olen miettinyt, Mirko keskeytti hänet.

Henriikka oli keskeytyksestä helpottunut.

– Mä olen pahoillani, etten mä ole puhunut tästä aiemmin, mutta mun täytyi tehdä päätös itse. Mirko jatkoi. – Jos mä olisin tehnyt sen sun kanssa, mä olisin ehkä saattanut katua jälkeensä.

Henriikka katsoi Mirkoa kummissaan. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mistä poika puhui. Vaikutti siltä, että Mirkon oli vaikea sanoa sanottavansa, mutta hän oli päättänyt sanoa silti.

– Mun äiti sai töitä Kanadasta. Mun vanhemmat muuttaa sinne kuukauden kuluttua. Vähintään viideksi vuodeksi mutta

ehkä pidemmäksikin ajaksi. Mä sain päättää, haluanko mä jäädä Suomeen vai muuttaa mukana.

Henriikan korvissa humisi. Hän ymmärsi Mirkon sanat, mutta ne eivät tavoittaneet häntä tunnetasolla.

– Mä tiesin, että jos mä päätän lähteä, meidän suhde loppuu. Me ei olla kumpikaan sellaisia ihmisiä, että me voitaisiin hyvin etäsuhteessa. Mehän ollaan puhuttukin siitä.

– Totta.

Se oli ainut, mitä Henriikka sai sanottua.

Mirko tarttui hänen käteensä. Pojan silmät olivat täynnä kyyneliä.

– Mä rakastan sua ihan hirveän paljon. Mä en ehkä koskaan tule rakastamaan ketään toista tällä tavalla, Mirko sanoi ääni käheänä.

Henriikka tiedosti, että hänen olisi varmaan pitänyt vastata samoin, mutta hän ei pystynyt. Niinpä hän vain odotti hiljaa.

– Mutta jos mä en muuta niiden mukana, jos mä en nyt kokeile, mitä maailmalla on mulle tarjota, mä katuisin sitä koko loppuikäni.

Nyt Mirko itki niin, että hänen poskensa olivat märät. Bella

vingahti hiljaa.

– Mä olen niin pahoillani, Mirko nyyhkäisi.

Henriikka kohotti automaattisesti kätensä ja pyyhki hänen kyyneliään.

– Älä ole, hän kuiskasi.

He istuivat hetken vaiti. Henriikka katseli räntäsadetta, joka sulii maahan osuessaan heti vedeksi. Hän tunsii olevansa niin kevyt, että saattaisi hetkenä minä hyvänsä kohota ilmaan.

Mirko veti syvään henkeä.

– On yksi asia, mitä mä haluaisin sulta pyytää. Mä tiedän, että se on iso juttu. Ja sä saat tietenkin kieltäytyä, jos sä et kykene.

– Mitä?

– Me ei voida ottaa Bellaa mukaan. Meidän elämä tulee siellä Kanadassa olemaan sellaista, että me ei pystytä pitämään koiraa. Mä tiedän, ettet sä ole voinut kuvitellakaan ottavasi uutta koiraa Benin jälkeen, mutta Bellahan ei tavallaan ole uusi vaan sulle tuttu ja te tulette niin hyvin toimeen...

– Kyllä! Henriikka melkein huusi. – Totta kai mä otan Bellan!

Koiran häntä alkoi heilua ja se painoi päänsä hänen syliinsä. Henriikka kosketti Bellan pehmeää päälakea.

Sitten hänkin alkoi itkeä.